

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/3/2022
Identifikačné číslo spisu:	1006201239
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1006201239.11

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu JUDr. J. U., PhD., nar. XX.XX.XXXX, advokáta so sídlom Q. J. U. XX, XXX XX U., zastúpeného BUZINGER & PARTNERS s. r. o., so sídlom Námestie Martina Benku 15, 811 07 Bratislava, IČO: 47 253 401, proti žalovanému JUDr. Tomášovi Vaňovi, so sídlom Námestie SNP 23, 811 01 Bratislava, správcovi konkurznej podstaty úpadcu WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o. v konkurze, so sídlom Piešťanská 2, 956 05 Radošina, IČO: 34 135 537, o určenie pravosti prihlásenej pohľadávky, o návrhu žalobcu na vydanie medzitýmného rozsudku, o odvolaní žalobcu proti medzitýmnemu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbi/64/2006-1350 zo dňa 7.09.2021, takto

rozhodol:

Medzitýmný rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbi/64/2006-1350 zo dňa 7.09.2021 p o t v r
d z u j e.

Odôvodnenie

1 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) medzitýmnym rozsudkom č. k. 8Cbi/64/2006-1350 zo dňa 7.09.2021 (ďalej aj „medzitýmný rozsudok“) zamietol návrh žalobcu na vydanie medzitýmného rozsudku v nasledovnom znení: „Písomné uznanie dlhu spoločnosťou WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o., so sídlom Piešťanská 2, 956 05 Radošina, IČO: 34 135 537, ktorým dňa 13. septembra 2005 voči H. J. U., advokátovi, so sídlom X. XX, XXX XX U. uznala svoj dlh čo do dôvodu a výšky v celkovej sume 4.969.030,- Sk + DPH v zákonom ustanovenej výške, je platným právnym úkonom“.

2 V odôvodnení medzitýmného rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že jeho pohľadávka voči úpadcovi WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o. v konkurze, so sídlom Piešťanská 2, 956 05 Radošina, IČO: 36 135 537 (ďalej aj „úpadca“) v sume 5.913.145,70 Sk, ktorá bola prihlásená v konkurznom konaní sp. zn. 1K 116/04, vedenom na Krajskom súde v Bratislave, existuje, je oprávnená a nie je sporná čo do dôvodu a výšky. Právnym dôvodom vzniku pohľadávky je poskytovanie právnych služieb úpadcovi v súlade s mandátnou zmluvou zo dňa 20.01.2004, uzavretou s úpadcom v zastúpení konateľky PhDr. Emílie Herzogovej, pričom dňa 13.09.2005 úpadca uznal svoj dlh

vyplývajúci z mandátnej zmluvy voči žalobcovi čo do dôvodu aj výšky. Žalobca považoval za neopodstatnený dôvod, pre ktorý žalovaný poprel jeho pohľadávku na prieskumnom pojednávaní. Týmto dôvodom bolo, že uznanie dlhu je absolútne neplatným právnym úkonom, nakoľko súdom ustanovený predbežný správca nedal k takémuto úkonu súhlas.

3 Súd prvej inštancie poukázal na to, že v poradí prvým rozsudkom č. k. 8Cbi/64/06-58 zo dňa 6.12.2006 súd žalobu zamietol. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „odvolací súd“) č. k. 3Obo/135/2008-754 zo dňa 10.12.2008 bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V poradí druhým rozsudkom č. k. 8Cbi/64/2006-706 zo dňa 31.01.2017 súd prvej inštancie žalobu zamietol. Uznesením odvolacieho súdu č. k. 1Obo/12/2017-754 zo dňa 22.03.2018 bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu procesných pochybení súdu, ktoré nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

4 Dňa 19.04.2021 žalobca podal návrh na vydanie medzitýmneho rozsudku podľa § 214 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) za účelom prejudiciálneho zodpovedania otázky platnosti alebo neplatnosti uznania dlhu, nakoľko vyriešenie tejto otázky je kľúčové pre rozhodnutie vo veci samej a medzitýmnym rozsudkom by sa odstránil stav právnej neistoty (spornosť platnosti uznania dlhu) a nastolil stav právnej istoty žalobcu aj žalovaného. Žalobca preto navrhol, aby súd prvej inštancie vydal nasledovný medzitýmny rozsudok: „Písomné uznanie dlhu spoločnosťou WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o., so sídlom Piešťanská 2, 956 05 Radošina, IČO: 34 135 537, ktorým dňa 13. septembra 2005 voči JUDr. Martinovi Buzingerovi, advokátovi, so sídlom Klariská 14, 811 03 Bratislava uznala svoj dlh čo do dôvodu a výšky v celkovej sume 4.969.030,- Sk + DPH v zákonom ustanovenej výške, je platným právnym úkonom“.

5 K návrhu žalobcu na vydanie medzitýmneho rozsudku podľa § 214 ods. 2 CSP súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade ide o situáciu, keď je uplatnená žaloba na plnenie a v rámci toho vyvstala otázka, či existuje právo, od ktorého žalobca odvodzuje povinnosť plnenia voči žalovanému. Podľa Komentára k Civilnému sporovému poriadku (Števček, M. PhD. a kolektív, Nakl. C. H. Beck 2016) ak sporová strana takýto návrh uplatní, uplatňuje vlastne osobitnú žalobu so všetkými predpísanými náležitosťami, vrátane preukázania naliehavého právneho záujmu. O tejto žalobe súd rozhodne v prejudiciálnom konaní buď vydaním takéhoto rozsudku alebo jeho zamietnutím.

6 O návrhu na vydanie medzitýmneho rozsudku podľa § 214 ods. 2 CSP súd rozhodol tak, že tento zamietol pre jeho nedôvodnosť. Poukázal na to, že písomné uznanie záväzku je neplatným právnym úkonom pre rozpor s § 9c a § 4b ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKV“), pretože na uznanie záväzku zo strany dlžníka (úpadcu) bol potrebný súhlas predbežného správcu, ktorý vykonáva dohľad nad jeho majetkom. Rozhodnutia NS SR (sp. zn. 4Obo/19/2008, sp. zn. 5Obo/237/2004 a sp. zn. 1Obo/62/2010) nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, aplikovateľnú na tento prípad, keďže ani jedno z citovaných rozhodnutí neposudzovalo uznanie dlhu v spojení s predpismi konkurzného práva, t. j. či na uznanie dlhu v čase, kedy bol dlžníkovi ustanovený správca, je potrebný jeho súhlas alebo postačuje, že uznanie bolo podpísané konateľom dlžníka.

7 Proti medzitýmnemu rozsudku podal žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8 Odvolateľ nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že písomné uznanie dlhu zo dňa 13.09.2005 je neplatné, pretože tento úkon neschválil predbežný správca konkurznej podstaty. Podľa jeho názoru je uznanie dlhu úpadcom platným právnym úkonom, pretože zabezpečenie existujúcej pohľadávky veriteľa písomným uznaním dlhu dlžníkom nemožno považovať za „nakladanie s majetkom dlžníka“ podľa § 9c ZKV. Poukázal na rozhodnutia NS SR (sp. zn. 6Obo/244/97, sp. zn. 4Obo/19/2008,

sp. zn. 1Obo/62/2010, sp. zn. 5Obo/237/2004), ako aj rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 26Cbi/7/2011 a rozhodnutie Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 8Cb/29/2014, z ktorých vyplýva, že k platnosti právneho úkonu uznania existujúceho dlhu dlžníkom vo vzťahu k žalobcovi (veriteľovi) nebol potrebný súhlas predbežného správcu, keďže uznanie dlhu (záväzku) nemožno považovať za „nakladanie s majetkom“. Uznáním dlhu dlžník deklaruje veriteľovi len existenciu svojho dlhu (záväzku) v čase jeho uznania a týmto úkonom nedochádza k žiadnemu zmenšeniu majetku úpadcu. Absencia súhlasu predbežného správcu nemôže spôsobiť neplatnosť uznania dlhu dlžníkom.

9 Ďalej odvolateľ poukázal na to, že predmetný incidenčný spor medzi žalobcom a žalovaným o pravosť pohľadávky prihlásenej v konkurze nie je sporom medzi advokátom a klientom alebo jeho právnym nástupcom v zmysle § 23 ods. 5 zákona o advokácii. Právnym titulom vzniku pohľadávky žalobcu je poskytovanie právnych služieb dlžníkovi na základe mandátnej zmluvy zo dňa 20.01.2004. Výklad § 23 ods. 5 zákona o advokácii predsedníctvom Slovenskej advokátskej komory nie je záväzným prameňom práva, z ktorého môže súd pri svojom postupe či rozhodovaní bez bližšieho zdôvodnenia vychádzať, najmä ak je uvedený výklad v zjavnom rozpore s viacerými právnymi predpismi, ustálenou judikatúrou, autoritatívnou právnou vedou a právnou logikou. Podľa jeho názoru povinnosť zachovávať mlčanlivosť „o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa advokát dozvedel v súvislosti s výkonom advokácie“, či „o všetkých veciach, o ktorých sa dozvedel pri výkone advokácie“ zahŕňa aj časovú špecifikáciu práce vykonanej pre klienta, pretože táto obsahuje časovú a vecnú konkretizáciu právnych služieb poskytnutých klientovi. Žalobca nie je v spore s bývalým klientom (ktorý mu pred vyhlásením konkurzu pohľadávku za poskytnuté právne služby písomne uznal čo do dôvodu a výšky), ale so správcom konkurznej podstaty úpadcu, ktorý má samostatnú právnu subjektivitu, oddelenú od právnej subjektivity úpadcu (bývalého klienta). Právny názor vyjadrený súdom prvej inštancie, že žalovaný je „právnym nástupcom“ úpadcu nemá oporu v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky a je arbitrárny.

10 K odvolaniu žalobcu zaslal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým medzitýmym rozsudkom a zotrváva na svojich vyjadreniach v predmetnom konaní.

11 K vyjadreniu žalovaného zaslal následne odvolateľ písomné stanovisko, v ktorom opätovne uviedol argumenty, ktoré sú obsahom jeho odvolania, s upriamením pozornosti na to, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (odsek 31) nie je zrejmé, či predmetné uznanie dlhu (záväzku) má byť neplatné z dôvodu jeho rozporu so zákonom, alebo z dôvodu, že zákon obchádza. Podľa jeho názoru predmetné uznanie dlhu žiadnemu zákonu neodporuje a ani ho nijakým spôsobom neobchádza, a preto je platným právnym úkonom.

12 Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, po prejednaní odvolania bez nariadenia pojednávania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených, dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

13 Podľa ustanovenia § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a/ rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b/ odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

14 Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15 Podľa ustanovenia § 214 ods. 1 CSP ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitýmym rozsudkom.

16 Podľa ustanovenia § 214 ods. 2 CSP súd môže na návrh strany medzitýmym rozsudkom rozhodnúť, či tu je, alebo nie je právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci samej.

17 Civilný sporový poriadok v ustanovení § 214 upravuje dva druhy medzitýmneho rozsudku. Prvý druh medzitýmneho rozsudku predstavuje rozsudok o základe alebo dôvode uplatneného nároku a je

upravený v ustanovení § 214 ods. 1 CSP (právna úprava obsahovo nadväzuje na úpravu obsiahnutú v ustanovení § 152 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 - ďalej aj „OSP“). Ďalším druhom medzitýmneho rozsudku, ktorý je možné vydať iba na návrh sporovej strany (na rozdiel od prvého druhu), je tzv. prejudiciálny medzitýmny rozsudok. Jedná sa o nový právny inštitút, ktorý predchádzajúci procesný predpis (OSP) neupravoval, a ktorým súd rozhoduje o tom, či tu je alebo nie je právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci samej. Návrh na vydanie medzitýmneho rozsudku podľa § 214 ods. 2 CSP v spore o žalobe na plnenie je svojou povahou určovacou žalobou so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami (§ 137 písm. c/ CSP), vrátane povinnosti preukázania naliehavého právneho záujmu na tomto určení. Takýto medzitýmny návrh môže uplatniť ktorákoľvek sporová strana, pričom spravidla žalobca bude formulovať pozitívnu určovaciu žalobu a naopak, žalovaný bude formulovať negatívnu určovaciu žalobu. Ak súd vyhodnotí účelnosť tohto postupu, medzitýmny rozsudok vydá, inak návrh na jeho vydanie (osobitnú určovaciu žalobu uplatnenú v prebiehajúcom spore o žalobe na plnenie) rozsudkom zamietne (Števček a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 792 s.).

18 V posudzovanom prípade ide o incidenčný spor, v ktorom sa žalobca ako konkurzný veriteľ domáha žalobou podanou voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu určenia, že pohľadávka, ktorú si prihlásil do konkurzu, vyhláseného na majetok úpadcu, existuje, je oprávnená a nie je sporná čo do dôvodu a výšky. Teda, samotná žaloba, na podklade ktorej sa predmetný incidenčný spor vedie, je žalobou o určenie práva podľa § 137 písm. c/ CSP, a preto nejde o sporové konanie o žalobe na plnenie. Keďže incidenčný spor je svojou povahou určovacím sporom (§ 137 písm. c/ CSP), nie je v ňom prípustné podať návrh na vydanie medzitýmneho rozsudku podľa § 214 ods. 2 CSP. Je tiež potrebné uviesť, že žalobca predmetným návrhom na vydanie medzitýmneho rozsudku (v znení: „Písomné uznanie dlhu spoločnosťou WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina, spol. s r.o., so sídlom Piešťanská 2, 965 05 Radošina, IČO: 34 135 537, ktorým dňa 13. septembra 2005 voči H. J. U., advokátovi, so sídlom X. XX., XXX XX U. uznala svoj dlh čo do dôvodu a výšky v celkovej sume 4.969.030,- Sk + DPH v zákonom stanovenej výške, je platným právnym úkonom.“) nežiadal určiť existenciu práva podľa § 137 písm. c/ CSP, ale žiadal určiť platnosť právneho úkonu (písomného uznania dlhu), t. j. právnú skutočnosť podľa § 137 písm. d/ CSP.

19 Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca podal procesne neprípustný návrh na vydanie medzitýmneho rozsudku v takom druhu sporového konania, ktorý je svojím charakterom určovacím sporom, a v ktorom z povahy veci takýto medzitýmny rozsudok nie je možné vydať.

20 Odvolateľ uplatnil v odvolaní odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21 Z vyššie citovaného komentára k Civilnému sporovému poriadku (k ustanoveniu § 214 CSP) vyplýva, že podanie návrhu na vydanie medzitýmneho rozsudku je uplatnením osobitnej určovacej žaloby, o ktorej musí súd rozhodnúť (či už pozitívne alebo negatívne). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP nie je daný, keďže sa nejedná o prípad, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to s poukazom na to, že samotný zamietajúci výrok medzitýmneho rozsudku je vecne správny, avšak z iného dôvodu, ako to uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia.

22 Súd prvej inštancie na základe procesne neprípustného návrhu žalobcu na vydanie medzitýmneho rozsudku v predmetnom incidenčnom spore, ktorý má charakter určovacieho sporu, rozhodol medzitýmny rozsudkom podľa ustanovenia § 214 ods. 2 CSP, keďže incidenčný spor nesprávne považoval za spor o žalobe na plnenie a zároveň určenie platnosti právneho úkonu - uznanie dlhu dlžníkom (t. j. určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d/ CSP) nesprávne považoval za určenie, či tu právo je alebo nie je podľa § 137 písm. c/ CSP. Keďže napadnutý medzitýmny rozsudok spočíva na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovenia § 214 ods. 2 CSP, je daný odvolací dôvod podľa § 365

ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštalácie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ohľadom (ne)splnenia procesného predpokladu pre vydanie medzitýmneho rozsudku podľa ustanovenia § 214 ods. 2 CSP.

23 Vzhľadom na to, že medzitýmny rozsudok súdu prvej inštalácie je vo výroku vecne správny (keďže návrh žalobcu na vydanie medzitýmneho rozsudku bol súdom prvej inštalácie zamietnutý), odvolací súd napadnutý medzitýmny rozsudok podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil, aj keď z iného dôvodu.

24 Odvolaciemu petitu žalobcu, ktorým žiadal, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštalácie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie nebolo možné vyhovieť s poukazom na ustanovenie § 390 CSP, keďže rozhodnutie súdu prvej inštalácie bolo už dvakrát zrušené odvolacím súdom a vec bola vrátená súdu prvej inštalácie na ďalšie konanie a zároveň odvolací súd konal a rozhodoval o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštalácie. S poukazom na citované ustanovenie CSP odvolací súd bol povinný vo veci sám rozhodnúť.

25 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Podľa ustanovenia § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštalácie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštalácii.

Podľa ustanovenia § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho

posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ustanovenia § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.